

Arrest

nr. 65 095 van 26 juli 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 2 mei 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 29 maart 2011 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 juni 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 juli 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. CILINGIR, die loco advocaat R. JESPERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. JOPPEN, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker legde, samen met een Nederlandse vrouw, op 5 januari 2011, een verklaring van wettelijke samenwoning af voor de ambtenaar van de burgerlijke stand te Antwerpen.

1.2. Op 5 januari 2011 diende verzoeker tevens een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 29 maart 2011 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoeker op 29 maart 2011 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, § 4, vijfde lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, aangevraagd op 05 11 2010 door [L., R.] [...] van Marokkaanse nationaliteit geweigerd.

Reden van de beslissing: artikel 43 van de Wet van 15.12.1980.

Het recht op verblijf wordt geweigerd om redenen van openbare orde of nationale veiligheid. Persoonlijk gedrag van de betrokkene waardoor zijn verblijf ongewenst is om redenen van openbare orde of nationale veiligheid.

Uit de gegevens van het strafregister blijkt dat betrokkene door de correctionele rechtbank van Antwerpen op 18.11.2009 bij verstek veroordeeld is geweest voor een gevangenisstraf van 8 maanden en geldboete van 100 Euro (x5,5 = 550 Euro). Dit naar aanleiding van ‘mondelijke of schriftelijke bedreigingen, onder bevel of voorwaarde, met een aanslag op personen of eigendommen, strafbaar met een criminele straf. Opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid’.

Bovendien blijkt ook nog dat betrokkene SIS geseind staat in Nederland. Op 13 april 2010 werd betrokkene ongewenst verklaard. Het verslag luidt als volgt: ‘Betrokkene is veroordeeld tot een gevangenisstraf van in totaal 30 maanden onvoorwaardelijk ter zake overtreding van de opiumwet en fraude met identiteitsdocumenten, meermalen gepleegd’.

Gezien de feiten ernstig zijn en de veroordelingen kunnen we stellen dat betrokkene een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.

Omwille van deze redenen wordt het recht op verblijf aan betrokkene geweigerd.”

Dit is de bestreden beslissing

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 43 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de materiële motiveringsplicht.

Hij verstrekt volgende toelichting:

[...]

Dat vooreerst verzoeker stelt dat hij bij verstek werd veroordeeld en dat hij thans verzet heeft aangekend tegen deze veroordeling. Dat het vonnis geenszins een definitief karakter heeft.

Op geen enkel moment staat het dus vast dat verzoeker zich effectief schuldig heeft gemaakt aan de beweerde inbreuken zoals vermeld in de bestreden beslissing.

De Nederlandse veroordeling op zich onvoldoende is om te besluiten dat verzoeker een actueel gevaar betekent voor de openbare orde. Het feit dat men hem ongewenst heeft verklaard doet hieraan niets af. In zeer algemene termen wordt immers ingegaan op het strafrechtelijk verleden van verzoeker. Dat de hierin vermelde veroordelingen dateren van voor 2005.

Op geen enkel moment wordt in concreto ingegaan op het ernstige actueel gevaar dat verzoeker betekent voor onze samenleving.

Het feit veroordelingen te hebben opgelopen volstaat totaal niet om deze actuele bedreiging te staven zonder in te gaan op recidive gevaar of iets dergelijks.”

3.2. Verweerder antwoordt als volgt:

[...]

In de bestreden beslissing wordt in verstaanbare bewoordingen gemotiveerd dat het persoonlijk gedrag van verzoeker zijn verblijf ongewenst maakt.

Het gegeven dat daarbij melding gemaakt wordt van de feiten die aan de basis liggen van een veroordeling bij verstek, kan niet worden aangewend om te laten veronderstellen dat die verwijzing onterecht is. De veroordeling dateert van 18 november 2009 en is aanwezig in het rechtsverkeer. Indien verzoeker verzet zou hebben aangetekend - wat alleszins niet blijkt op het ogenblik van de bestreden beslissing - betekent dat nog niet dat hij zou worden vrijgesproken. Evenmin blijkt als zou verzoeker nog in de mogelijkheid zijn verzet te doen tegen dat vonnis. Nergens blijkt als zou die veroordeling met zekerheid uit het rechtsverkeer verdwijnen.

Wat de veroordelingen in Nederland betreft wijzen die evenzeer op een persoonlijk gedrag en de actuele dreiging voor de openbare orde. Zoals terecht gesteld in de bestreden beslissing, werd verzoeker ongewenst verklaard door de Nederlandse autoriteiten en liep hij er in totaal 30 maanden onvoorwaardelijke gevangenisstraf op wegens herhaalde overtreding van de Opiumwet en fraude met identiteitsdocumenten.

In de bestreden beslissing worden de feiten ernstig en recent genoemd.

Daarvoor is er geen bijkomende, specifieke of bijzondere redengeving nodig.

Er werd voldaan aan de formele en aan de materiële motiveringsplicht.

De redelijkheid van de motieven en van de beslissing op zich wordt niet in twijfel getrokken.

[...]

3.3.1. Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 voorziet dat de motivering van een bestuurlijke beslissing de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan deze beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende” zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief aangeeft op grond waarvan deze is genomen. Er wordt, met vermelding van de toepasselijke wetsbepaling, immers gesteld dat verzoeker het recht op verblijf geweigerd wordt omdat hij beschouwd wordt als een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Hierbij wordt verduidelijkt dat verzoeker in Nederland werd veroordeeld tot een onvoorwaardelijke gevangenisstraf van dertig maanden wegens overtreding van de opiumwet en fraude met identiteitsdocumenten en dat hij in België bij verstek werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van zes maanden naar aanleiding van mondelinge of schriftelijke bedreigingen, onder bevel of voorwaarde, met een aanslag op personen of eigendommen, strafbaar met een criminele straf en opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid. Daarnaast motiveert verweerder dat de ernst van de feiten en het recente karakter van de veroordelingen hem toelaten te besluiten dat uit het persoonlijk gedrag van verzoeker een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging van een fundamenteel belang van de samenleving kan afgeleid worden. Deze motivering laat verzoeker toe te begrijpen op welke juridische en feitelijke grondslag verweerder zich gebaseerd heeft om de bestreden beslissing te nemen en stelt hem in staat met kennis van zaken zijn rechtsmiddelen tegen deze beslissing aan te wenden. Aan het normdoel van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, is derhalve voldaan.

3.3.2. In de mate dat verzoeker de motieven die bestreden beslissing onderbouwen inhoudelijk betwist voert hij een schending aan van de materiële motiveringsplicht, die in casu moet onderzocht worden in het kader van de toepassing van artikel 43 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 43 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“De binnenkomst en het verblijf mogen aan de burgers van de Unie en hun familieleden slechts geweigerd worden om redenen van openbare orde, van nationale veiligheid of van volksgezondheid en zulks binnen de hierna vermelde perken:

1° de redenen mogen niet ingeroepen worden voor economische doeleinden;

2° de om redenen van openbare orde of nationale veiligheid genomen maatregelen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokkene. Strafrechtelijke veroordelingen vormen als zodanig geen reden voor deze maatregelen. Het gedrag van de betrokkene moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen. Motiveringen die los staan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd;

3° het verval van het document dat de binnenkomst en het verblijf op het Belgisch grondgebied heeft toegelaten, kan op zichzelf de verwijdering van het grondgebied niet wettigen;

4° alleen ziekten vermeld in de bij deze wet gevoegde lijst kunnen een weigering van binnenkomst of het verblijf rechtvaardigen. Het optreden van een ziekte later dan drie maanden na aankomst op het grondgebied kan geen reden voor verwijdering van het grondgebied vormen.”

Om te beoordelen of de betrokkene een gevaar vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid kan de minister of zijn gemachtigde bij de afgifte van de verklaring van inschrijving dan wel bij de afgifte van de verblijfskaart, zonodig de lidstaat van oorsprong en eventueel andere lidstaten, verzoeken om mededeling van de gerechtelijke antecedenten betreffende betrokkene en zonodig om een uittreksel uit het strafregister verzoeken.

Indien ernstige aanwijzingen daartoe aanleiding geven, kan de minister of zijn gemachtigde personen die het verblijfsrecht genieten binnen drie maanden na de datum van binnenkomst zonodig aan een kosteloos medisch onderzoek onderwerpen met het oog op het afgeven van een verklaring dat zij niet lijden aan de in het eerste lid, 4°, bedoelde ziekten.”

Uit deze wetsbepaling blijkt dat strafrechtelijke veroordelingen op zich niet volstaan om een familielid van een burger van de Europese Unie het verblijf te weigeren. De verblijfsweigering moet daarentegen gebaseerd zijn op het persoonlijke gedrag van de betrokken vreemdeling en dit gedrag dient van die aard te zijn dat hieruit een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving kan afgeleid worden. Het feit dat strafrechtelijke veroordelingen op zichzelf bekeken geen reden vormen om een familielid van een burger van de Unie het verblijf te weigeren impliceert evenwel niet dat een bestuur deze veroordelingen niet kan betrekken bij de beoordeling van de vraag of een dergelijk familielid een gevaar vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Bij de beoordeling of een vreemdeling een gevaar uitmaakt voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de volksgezondheid, beschikt verwerende partij over een zekere appreciatievrijheid. De Raad oefent ter zake een marginale toetsingsbevoegdheid uit en is niet bevoegd zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij zijn beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

In voorliggende zaak heeft verweerder, gezien het gegeven dat verzoeker verscheidene strafrechtelijke veroordelingen opliep en rekening houdende met ernst van de begane inbreuken die blijkt uit de kwalificatie die de strafrechter gaf aan de gepleegde feiten, geoordeeld dat verzoeker een gedrag vertoont waaruit blijkt dat hij een actueel gevaar vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Verzoeker wijst erop dat één van de veroordelingen waarnaar verweerder verwees nog geen definitief karakter heeft aangezien hij verzet aantekende tegen de beslissing van de correctionele rechtbank. Er dient evenwel opgemerkt te worden dat verzoeker geen enkel stuk aanbrengt waaruit kan afgeleid worden dat hij de feiten die aan de basis lagen van het verstekvonnis betwist en dat hij effectief tijdig verzet aantekende. Daarnaast moet worden geduïd dat, zelfs in de veronderstelling dat effectief een dergelijke procedure werd ingesteld, het feit dat een veroordeling nog geen definitief karakter heeft niet automatisch tot de conclusie leidt dat een bestuur geen rekening mag houden met het bestaan van het verstekvonnis en hiernaar niet kan verwijzen ter staving van de stelling dat verzoeker een gevaar vormt voor de openbare orde, te meer nu uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat de feiten die aanleiding gaven tot het verstekvonnis een onderzoeksrechter ertoe brachten verzoeker onder aanhoudingsmandaat te plaatsen.

De Raad dient ook te benadrukken dat de stelling van verweerder dat de feiten die verzoeker pleegde ernstig zijn niet kennelijk onredelijk is. Het staat immers vast dat de Nederlandse autoriteiten de door verzoeker gepleegde feiten voldoende zwaarwichtig vonden om hem, conform de Nederlandse wetgeving, "*ongewenst te verklaren*" en hem te seinen via het Schengen Informatie Systeem. Daarenboven moet worden gesteld dat zowel inbreuken op de opiumwet als het toebrengen slagen en verwondingen feiten zijn waaruit kan afgeleid worden dat verzoeker geen respect heeft voor de fysieke integriteit van andere burgers, zodat niet zomaar kan worden voorbijgegaan aan deze feiten die – ongeacht het ogenblik waarop zij werden gepleegd – een gevaarlijke ingesteldheid aantonen. Het is verder niet kennelijk onredelijk om op basis van de aard of ernst van de door verzoeker gepleegde feiten, de opeenvolging van de inbreuken die blijkt uit de opsomming in de bestreden beslissing en rekening houdende met het gegeven dat bepaalde feiten van relatief recente datum zijn te besluiten dat verzoeker een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving. Gezien het feit dat in de bestreden beslissing expliciet wordt verwezen naar het persoonlijk gedrag van verzoeker en uiteengezet wordt tot welke veroordelingen dit gedrag reeds aanleiding gaf en gelet op voorgaande vaststellingen kan verzoeker ook niet gevolgd worden in zijn bewering dat niet in concreto wordt ingegaan op het ernstig actueel gevaar dat hij zou betekenen voor de samenleving.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 43 van de Vreemdelingenwet blijkt derhalve niet.

Verzoeker heeft geen gegronnd middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig juli tweeduizend en elf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK